

PROLOOG

De chauffeur drukt het gaspedaal diep in. Zijn taxi jaagt door het drukke verkeer. Van haar zou het nog veel sneller mogen. Gespannen kijkt ze voor de zoveelste keer op haar horloge: het gaat erom spannen. Juist nu ze op tijd moest zijn, liet haar auto haar in de steek en wachtte de gebelde taxi op het plein Piazza Dante in plaats van de straat Via Dante. Dus belde ze waar hij bleef, waarna ze opnieuw moest wachten, want om de een of andere reden moest er een andere taxi komen. Wat een gedoe, terwijl ze al zo de zenuwen had. Als ze straks geen tijd wil verliezen, bedenkt ze, kan ze beter nu alvast geld voor de rit gereedhouden. Inclusief de tip die ze de chauffeur heeft beloofd als hij het op tijd gaat redden. Ze kijkt op de meter en haalt haar portemonnee tevoorschijn.

Niet veel later stapt ze met haar kleine rugzak uit en loopt ze gehaast naar de vertrekhal. De deuren openen automatisch. Hier heeft ze het voordeel van een klein, overzichtelijk vliegveld. Voor de balie staat gelukkig geen wachtrij. Dat betekent wel dat ze aan de late kant is en dat de andere passagiers al zijn ingecheckt. Vlug overhandigt ze haar ticket.

‘De boarding is juist begonnen,’ vertelt de baliemedewerkster haar in het Engels. ‘U zult uw bagage mee aan boord moeten nemen.’

‘Ik heb alleen handbagage,’ reageert ze.

Vervolgens maar hopen dat er geen oponthoud is bij de douane en bij wat ze nog steeds de terroristencontrole noemt, maar dat zal wel niet nu de boarding al van start is gegaan. Ze wordt inderdaad meteen geholpen. Ze heeft altijd moeite met autoriteit uitdragende figuren en wordt zenuwachtig onder hun blik. Ze stuntelt in hun aanwezigheid nogal vaak, waar ze zich vervol-

gens ontzettend over ergert. Voor stuntelen en moeilijk gedoe is nu geen tijd. Ze *moet* het vliegtuig halen.

Twee man sterk ontvangen ze haar: de één bij het poortje waar ze door moet, de ander achter de röntgenscanner bij de loopband die inhoud van de bagage toont. Spannend vindt ze het en ze hoopt dat de mensen waarvoor ze deze reis onderneemt, eerder goed werk hebben geleverd en het alarm niet zal afgaan. Ze staat er nu alleen voor, is haar verteld. Wat er ook gebeurt, ze zullen haar niet kunnen helpen.

Tijdens het passeren van het detectiepoortje slaat haar hartslag op hol. Er klinkt verdomme gepiep. Bezorgd kijkt ze naar haar bagage. Maar zichzelf zorgt voor het alarm, niet haar rugzak.

De controleur zag dat ze een bange blik wierp op haar bagage, en zie je wel: daar heb je het al. Hij haalt haar rugzak terug. De ander vraagt haar haar schoenen uit te trekken en opnieuw door het poortje te lopen. Dat had hij goed gezien. Zonder schoenen zorgt ze niet opnieuw voor een alarm. Vervolgens wordt ze gevraagd erbij aanwezig te zijn als de inhoud van de rugzak wordt gecontroleerd. Haar hartslag is bezig een nieuw record te vestigen.

De laatste passagiers verlaten de vertrekhal, ziet ze. Laten die kerels opschieten en alsjeblieft niks vinden. Gelukkig houden ze zich bezig met de inhoud en niet met de rugzak zelf.

Ze kan door. Haastig begeeft ze zich naar de vertrekhal en geeft daar haar boardingkaart af. Verdomme, door het gedoe zojuist bonkt haar hart in haar keel. Kalm blijven, spreekt ze zichzelf toe. Hier op dit vliegveld is geen bus of slurf die haar naar het vliegtuig brengt; ze moet naar buiten en volgt door de miezerregen het pad dat met linten naar het vliegtuig is uitgezet. Het is donker en de passagiers worden bijgelicht. Dit zou volgens de gegevens op internet een Boeing 737 moeten zijn, zo'n

vliegtuig dat onderweg deuren kwijtraakt of neerstort in Zuid-Korea. Uiterst bemoedigend die informatie, daar had ze beter niet naar kunnen kijken. Of was dat toch een ander type?

De bagage verdwijnt via een lopende band in de jet. Ze sluit aan bij de rij die zich bij de verrijdbare trap heeft gevormd. Wie van hen zou het zijn? Of is hij al binnen? Als laatste stapt ze het vliegtuig in. Achter haar wordt meteen de deur gesloten. Ze zoekt het stoelnummer. Negentien. Ze hebben voor haar kunnen regelen dat het die plaats werd. Als ze bij haar plek stopt, kijkt de buurman van plaats 19A op van zijn laptop. Dat is hij dus. Een gezette, kalende, brildragende vijftiger met een Aziatisch uiterlijk.

‘Hallo. Als u liever bij het raam wilt zitten...’ zegt man in het Engels.

Hij maakt aanstalten om op te staan, maar ze wuift het aanbod weg.

‘Heel vriendelijk, maar nee hoor, niet nodig. Bedankt voor het aanbod,’ antwoordt ze.

‘Ik moet toch werken,’ houdt hij aan.

Ze neemt plaats op stoel 19B. ‘Nee, echt niet.’

Juist niet. Buiten is het toch donker en weinig te zien, maar dat is niet de reden. Ze moet straks als eerste het gangpad op kunnen gaan. Ze schuift haar jas en rugzak onder de stoel voor haar.

Inmiddels werkt de man alweer door. Zij sluit haar ogen en veinst te slapen. Ze hoort een stewardess de instructies geven voor het geval er zich een noodsituatie zal voordoen en in haar hoofd neemt ze de stadia door voor straks.

Het lawaai van vliegtuigmotoren zwelt aan; de landing wordt ingezet. Ze opent haar ogen. Tijdens de vlucht hebben de ste-

wardessen haar genegeerd, veronderstellend dat ze sliep. De man naast haar klapt zijn laptop dicht en kijkt naar buiten. Vanwege het nachtelijk uur worden de cabinelichten voor de landing gedoofd.

Nu moet het gebeuren. Ze zucht licht en haalt diep adem. Dit mag niet mislukken. Opnieuw voelt ze haar hart tekeergaan. Dit heeft ze geoefend en dus gaat het lukken, spreekt ze zichzelf moed in. In de schemer pakt ze haar rugzak vanonder de stoel voor haar vandaan, trekt handschoenen aan en haalt de naald voorzichtig uit de speciale koker die vernuftig verstopt zit in een van de hengsels en er eerder al voor zorgde dat ze bij de detectiepoorten geen last kreeg. Ze kijkt om zich heen. Haar hand trilt.

Kom op, doorzetten nu, spreekt ze zichzelf streng toe. De aandacht van de medepassagiers is, zoals verwacht, bij wat buiten gebeurt. Ook hij kijkt door het raampje. De stewardessen hebben zich teruggetrokken op stoeltjes voorin. Ze volgt de instructies, steekt de naald onder zijn oor en drukt de spuit leeg. Verbaasd en geschrokken kijkt de man haar aan. Zijn hand gaat naar zijn hals. Het zal snel werken, hebben ze haar verteld. En dat klopt: hij valt al weg. Opgelucht duwt ze hem voorzichtig tegen de wand. Ze kijkt om zich heen, pakt zijn laptop en schuift die vlug in haar rugzak. Hij lijkt te slapen.

De wielen van het vliegtuig raken de landingsbaan. Meteen loeien de motoren en wordt er hard geremd. De binnenverlichting schiet weer aan. De jet taxiet en staat even later stil. Direct staan ongeduldige mensen op die de bagagevakken openen. Het is nog even wachten tot de deur opengaat, maar zij staat ook al in het gangpad en laat de lege spuit vallen. Haar handschoenen

...